EL TEMPS
VALENCIA

20/04/10

Prensa: Semanal (Martes)
Tirada: Sin datos OJD
Difusión: Sin datos OJD

Página: 15

Sección: OPINIÓN Valor: 1.650,00 € Área (cm2): 497,5 Ocupación: 100 % Documento: 1/1 Cód: 37191368

Simpatia per Trichet

Andreu Mas-Colell

UPF i Barcelona GSE

La crisi grega que ens sacseja hauria d'haver estat poca cosa. Grècia representa un 3% del PIB d'Europa i el seu nivell excessiu de dèficit té precedents que no han portat incidències tan dramàtiques. Però és que en la crisi grega moltes de les reaccions no es deriven del fet en si mateix, sinó de consideracions sobre l'establiment de precedents i sobre expectatives de futur articulades sobre un fons en què l'aparició –en un moment o un altre– d'una crisi com aquesta a la zona euro havia estat reconeguda com a possibilitat teòrica i on, per tant, no hem arribat completament desproveïts d'idees i de teories que, és clar, informen les diverses preses de posició. Es reacciona més en allò que representa que no en allò que és.

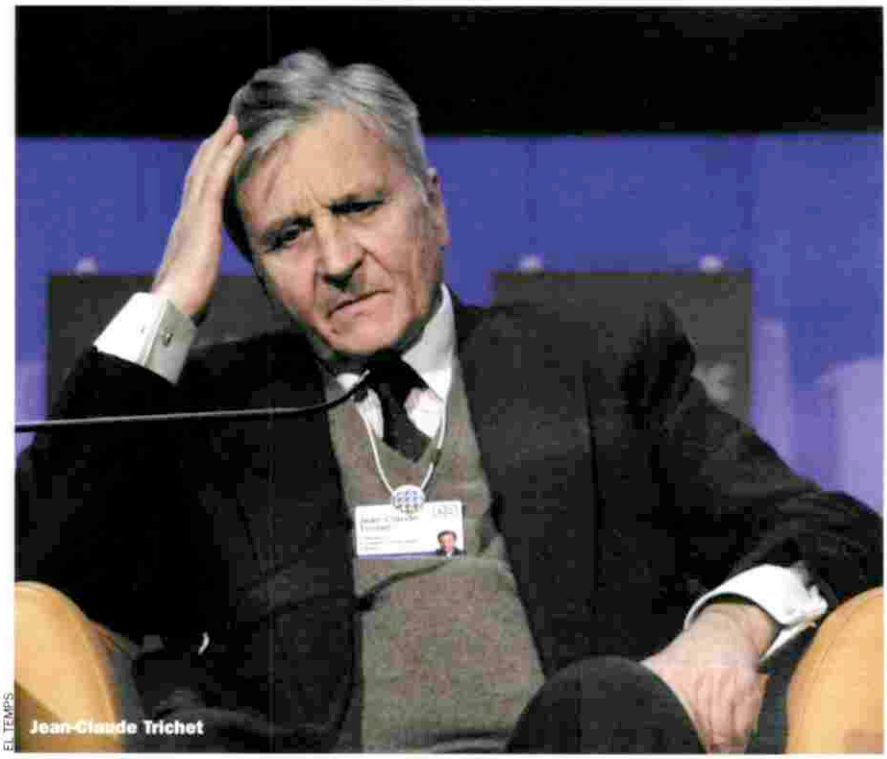
La reacció de més d'un actor ha sorprès. Per començar, la d'Alemanya. En aquest moment, no crec que ningú pugui saber amb certesa si, anant als extrems, aquesta reacció significa un canvi profund i permanent en la seva posició envers Europa o és soroll induït per la proximitat d'un procés electoral. És una incògnita, decisiva, que s'anirà aclarint els mesos vinents.

Una altra de les reaccions que han causat una certa perplexitat és la de Trichet: molt més solidària amb Grècia que potser hom no hauria anticipat i molt més negativa cap a la intervenció de l'FMI que la de molts dels països, *think tanks* i acadèmics que sempre han donat suport al BCE. I és aquest darrer aspecte que voldria comentar avui.

La crisi grega és diferent en un aspecte fonamental d'algunes altres crisis recents que han afectat països de la UE. La grega és la primera d'un país de l'eurozona. I, per tant, pensar que no afecta l'euro fóra una ingenuïtat. Podríem fins i tot considerar que les crisis anteriors enfortien l'euro, perquè el contrast accentuava la relativa bona salut monetària de la zona. Però aquesta el debilita. Poc o molt, però el debilita. Sempre ha estat una mancança de l'euro no tenir cap estat al darrere. Paradoxalment, el desenvolupament d'aquesta crisi sembla indicar que els països europeus volen que encara quedi més clar, per si no ho era prou, que no n'hi ha cap. És una pena. Cal acceptar –quin remei– que Europa es mou a passes glacials, però cal que siguin cap endavant.

L'apel·lació a l'FMI debilita també d'una manera més subtil el BCE. És ben sabut que la intervenció de l'FMI en un país té conseqüències per a l'autonomia de la seva política monetària. Ara bé, en el cas de Grècia la política monetària la fa el BCE i, per tant, en alguna mesura la intervenció de l'FMI, ni que sigui potencial, interfereix en la independència del BCE. La presa de posició de Trichet demostra clarament que una institució tan amarada del principi que la reputació ho és pràcticament tot no veu, penso que amb encert, aquest desenvolupament amb bons ulls. Per tant, podem preveure que el BCE tractarà de compensar-ho, tot ajustant les seves polítiques centrals a aquest fet. Tard o d'hora el BCE farà alguna cosa que no hauria d'haver fet, però que s'explicarà pel desig d'evitar situacions que puguin portar a la intervenció de l'FMI a algun racó d'Europa. I això no serà bo.

El BCE és una de les millors institucions que Europa ha sabut construir. No n'hauríem de bandejar les opinions, ni que sigui una mica, en un qüestió que el toca de tan a prop. El fet que Trichet, que s'ha guanyat molta credibilitat per la qualitat de la seva gestió, mostri recel cap al protagonisme de l'FMI a mi també me'n causa.

EL TEMPS

Jean-Claude Trichet